

Zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren : 7 zondag na Pasen c jaar
2 juni 2019.

Wij zijn hier samengekomen in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest.

Welkom U allen op deze zonnige zondag. In de protestantse kerk wordt deze zondag -de zevende zondag van Pasen tussen Hemelvaart en Pinksteren in – ook wel “Wezenzondag” genoemd. Deze naam drukt het wat verweesde gevoel uit dat de Hemelvaart van Jezus kan oproepen. Jezus is weggegaan , terwijl de geest van Pinksteren nog niet gekomen is.

De lezingen brengen ons in contact met twee biddende mensen .
Stefanus in de eerste lezing en Jezus in het evangelie.

Ze staan beiden op de drempel van een gewelddadige dood.
Stefanus is op het eerste oog helemaal alleen, overgeleverd aan de meute die hem om het leven willen brengen. En toch is hij –zo kunnen we straks horen- niet alleen. Op het kritieke moment blijft hij in zijn kracht en voelt hij zich volledig verbonden met Jezus . Hij roept Hem aan en vertrouwt zich aan Hem toe. Hij ziet hem zelfs staan in de geopende hemel en hij bid net als Jezus aan het kruis : “Heer ontvang mijn geest en Heer reken hen deze zonde niet aan .

En in het evangelie : het laatste gedeelte uit het z.g. hoogpriesterlijk gebed horen we Jezus , vlak voor zijn dood hardop bidden tot zijn Vader. Het gebeurt op die laatste avond van zijn leven na het laatste avondmaal in de bovenzaal .

Beiden lezingen kunnen ons vandaag uitnodigen om stil te staan bij wat bidden eigenlijk is.

Worden we eerst een ogenblik stil en maken we ruimte voor God.

overweging 7 zondag na Pasen c jaar 2 juni 2019

Ook al is het al heel lang geleden, ik herinner me het overlijden van mijn eigen moeder toen ik pas 14 was, nog altijd heel goed. De kamer in het ziekenhuis, de plek waar ik stond, wie er allemaal bij was, het was tien voor twaalf, tweede kerstdag in de avond, 1955. Hoe ze ons toch nog allemaal even aankeek en wij haar hand nog een keer mochten streelen. Allemaal een heel intense persoonlijke ervaring, die mij altijd zal bijblijven, intiem en tegelijk ook heel mysterieus.

Zij ging voorgoed weg en wij waren het die achterbleven. Ieder van ons heeft nu, denk ik, wel een dierbare in zijn gedachten, van wie afscheid genomen moest worden, van wie U ook met een verscheurd hart moest achterblijven.

Later heb ik hier in de parochie veel vaker mogen ervaren dat naast alle verdriet die het sterven met zich meebrengt, het sterven ook heel mooi, weldadig, heel intiem en mysterieus kan zijn, als er bewust in alle rust afscheid genomen kan worden. Soms in een gesprek, soms in een blik, of alleen maar in een streling.

Vandaag horen we Jezus nog heel bewust afscheid nemen van zijn leerlingen die ook zijn vrienden zijn geworden en horen we Hem hardop bidden tot zijn Vader. Hij wist dat zijn dood nabij was, hoewel Hij nog in de kracht van zijn leven was. Elk jaar wordt op deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren een gedeelte uit dit afscheidsgebed van Jezus voorgelezen.

De taal van dit gebed is heel compact en ook niet makkelijk te vatten. Het is een meer mystieke tekst met een heel diepe lading, waarin Jezus bidt en oproept tot eenheid.

Maar misschien even belangrijk als de inhoud van de tekst is het feit dat de tekst zelf een gebed is. Wat doet Jezus als hij bidt? En, daaraan gekoppeld : wat doen wij eigenlijk als wij bidden? Ik wil proberen daar even met U bij stil te blijven staan.

Mijn moeder leerde mij al : bidden is praten met God. Ook al zie je Hem niet, hij hoort je wel, moet je maar denken. Ik denk dat het meest wezenlijke van het gebed daarmee al gezegd is. Bidden is in relatie treden met God.

“Ik in U, Gij in mij”. Het gebed is daarmee niet alleen gericht tot jezelf (in jezelf keren) maar gericht tot de ander. Tot de Ander bij uitstek. Je tot de ander richten is eerder een vorm van uit jezelf treden. Je blijft niet besloten in je eigen binnenste, maar je richt je tot iemand die niet samen valt met jezelf.

Doordat we ons in het gebed tot God richten, kunnen we ook beter ontdekken wie we zelf zijn. Dat het geheim van God groter is dan we zelf zijn. Dat we zelf in ons denken en doen niet het centrum van de wereld zijn. Dat we het leven hebben gekregen voor een tijdje, en dat er weer een tijd komt dat we er niet meer zijn en alles daarna gewoon doorgaat zonder ons. Dat wanneer ons einde komt, we ons leven moeten teruggeven aan het geheim van God, waaruit we zijn voortgekomen. In het gebed van Jezus aan het kruis, en in het gebed van Stefanus voor zijn steniging , dragen zij beiden hun leven weer over aan diegene , die zij Vader noemen, de bron waaruit hun leven is voortgekomen. “ Vader, in uw handen beveel ik mijn geest”. En ze bidden beiden om vergeving, want zonder vergeving geen vrede, geen eenheid.

Het gebed van Jezus tot zijn Vader verbindt Hem ook met de anderen, met alle mensen waarvoor hij zich gezonden voelt. Op de eerste plaats met zijn leerlingen die hij moest achterlaten. Alles wat

hij in zijn korte leven tot stand had gebracht, moest hij nu al uit handen geven en in de handen van zijn leerlingen leggen.

Hij bidt voor hen en voor allen die hoe dan ook geloven : dat we de kracht krijgen elkaar te blijven vasthouden, elkaar te aanvaarden en te dragen, en dat we van onze verschillen nooit breekpunten moeten maken.

Ja, dat we onder alle omstandigheden van het leven de onderlinge verbondenheid met elkaar bewaren , dat voelen we zelf ook aan als het meest wezenlijke, wanneer een dierbaar iemand ons gaat verlaten . Het is als het ware het mooiste cadeau wat we onze dierbare en elkaar nog kunnen toezeggen , of beter gezegd kunnen laten voelen.

Het is vaak heel bijzonder om te zien hoe rond het ziekbed van een stervende, de onderlinge zorg en liefde, eerbied en respect en woorden die reiken van hart tot hart, heel belangrijk zijn.

Al onze ruzies , onhebbelijkheden en meningsverschillen komen in het zicht van de dood in een ander daglicht te staan.

Ieder mag er zijn zoals hij of zij is. Kostbaar om te ervaren dat dit juist in ons leven het meest wezenlijke is in het zicht van de overgang van het tijdelijke naar het eeuwige .

Mag ik weer eindigen waarmee ik begon . Het is vandaag de zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren : “Wezenzondag”.

De kerk van het begin voelde zich verweesd. Jezus had hen verlaten en zij moesten nog even wachten op de bemoediging van de geest. Zo kan het ook voelen wanneer je in onze tijd probeert de weg van Jezus te volgen . Dat is niet meer vanzelfsprekend . De tijd waarin het dagelijks leven doortrokken was van kerk en geloof hoort alleen nog tot de herinnering van de ouderen onder ons .

Waar we als kerk precies naar toe gaan dat is allang niet altijd even duidelijk. Hoe de kerk van de toekomst er uit ziet kunnen we alleen gaande ontdekken.

We weten wel hoe de kerk van het begin na Jezus hemelvaart zich staande hield . Ze keerden zich naar binnen en zochten elkaar van tijd tot tijd op om gezamenlijk te bidden, om geloofsverhalen te delen , om stil te worden en God aan het woord te laten .

Ze keerden zich in geloof en vertrouwen naar elkaar toe zoals Jezus hen had ingeprent tijdens het laatste avondmaal in zijn laatste woorden die Hij hun meegaf : “ Vader moge zij allen een zijn ,zoals Gij vader in mij en ik in U . Uw naam heb ik hen geopenbaard en ik zal dit blijven doen , op dat de liefde ,waarmee Gij mij hebt liefgehad in hen mogen zijn en ik in hen “. Amen